

andring i det bestaaende Forhold. Jeg er jo ganske paa det rene med, at det lader sig ikke gøre at henlægge umiddelbart under Fabriktilsynet de 50—60,000 Virksomheder, som disse Folk skulle syne, men jeg tror rigtignok, at det vilde være overordentlig ønskeligt, om Fabriktilsynet fik Indflydelse paa, hvem der bliver ansat som Tilsynsmænd, og det er da ogsaa af Arbejdsraadet foreslaaet, at det skulde være Fabriktilsynet, der ligefrem udnævnte dem. Hvis man imidlertid ikke vil gaa saa langt og heller ikke vil have et mindre Antal Tilsynsmænd, som kun vare beskæftigede med at se disse Virksomheder efter, men vil beholde det gamle med de 1,400—1,500 Synsmænd, saa vilde man dog nok kunne bringe dem i en større Berøring med Fabrikspektionen, end det her er foreslaaet. For her ere de i Virkeligheden ganske uden Berøring med dem; det er alene de kommunale Raad, som udnævne dem. Den højtærede Minister vil maaske mene, at det er at bringe dem i Berøring med Fabrikspektionen, naar Fabrikspektøren skal holde Foredrag for dem en Gang imellem. Men det er jo et Slags „Testimonium paupertatis“, som Ministeren paa Forhaand giver disse Folk. Fabrikspektøren skal samle dem i sin Kreds — det bliver for Resten en temmelig dyr Historie, og det offentlige skal jo betale Udgifterne derved — og holde Foredrag for dem om, hvorledes de skulle føre Tilsynet, men jeg tror rigtignok, at Fabrikspektøren vilde være meget gladere ved at holde Foredrag for dem, hvis det var Folk, der vare ansatte af Fabrikdirektøren, eller hvis Udnævnelsen var foretagen med Indflydelse fra denne Side i Stedet for, at det er Folk, som den slet ikke har haft noget at gøre med, men som ganske simpelt skulle undervises, fordi de ikke forstaa sig noget paa det Hverv, man har overdraget dem, og som, som Ministeren udtrykkelig siger i Loven, dog skulle udføre dette Hverv „paa eget Ansvar“. Den højtærede Minister foreslaar altsaa, at disse Folk vedblivende skulle udnævnes af de kommunale Raad og lønnes af Kommunen med Halvdelen af deres Honorar. Beregningsmaaden med Hensyn til Honoraret foreslaas forandret noget, idet det fremtidig beregnes med 1 Kr.

for hvert Sted; og vil andrage 60,000 Kr. i Stedet for nu 48,000 Kr., hvoraf Halvdelen ligesom nu skal bæres af Kommunerne. Den kommunale Udgift bliver altsaa 30,000 Kr. og Statens 30,000 Kr. mod altsaa 24,000 Kr. nu. Dernæst foreslaas det, at de tilsynshavende fremtidig vælges for 4 Aar ad Gangen i Stedet for 3 Aar. Den højtærede Minister anser det for en Fordel, at Funktionstiden udløber samtidig med de kommunale Raads Funktionstid. Jeg synes nu, at det var bedre, om den ikke gjorde det. Tænker man sig, at de kommunale Raad skifte den 31. Marts 1913, som Tilfældet vil være, og at alle Tilsynsmændene afgaa samme Dag, vil der jo slet intet Tilsyn være, inden det nye kommunale Raad har kunnet udnævne dem, hvad der derimod vilde være, hvis de ikke vare afhængige af de til enhver Tid siddende kommunale Raads Tilstedeværelse. Jeg ser i det hele ikke, at det har noget med de kommunale Valg at gøre; Meningen er dog neppe, at hver Gang der kommer et nyt kommunalt Raad, siger man: Nu skulle vi have et nyt System, nu skulle vi have nogle andre. Det er jo ikke Meningen, at disse 60,000 Kr. skulle være en Gunstbevisning, en Present til visse Folk; og derfor synes jeg heller ikke, at Hvervet har noget at gøre med de kommunale Valg, tværtimod kan det altsaa være til Skade, at Tilsynsmændenes Afgang falder sammen med disse. Jeg tror, at det vilde være bedre, om vi fik en anden Ordning paa dette Forhold. Her er ikke Tale om „det kommunale Selvstyre“, her er Tale om Lidelse, Død og Lemlæstelse af Mennesker ved Hestegange, Tærskværker og Vindmotorer; det er det, som der skal tænkes paa. Paa et Tidspunkt, hvor Landbrugets Ulykkesforsikring er i sin Begyndelse, hvor Landbruget nu selv skal forsikre alle sine Ulykkestilfælde, er det i høj Grad interesseret i, at dette Tilsyn finder Sted paa sagkyndig Maade, thi det kan aarlig spare mange Tusinder. Selv om man ikke — hvad jeg mener man bør — vil gøre det af Hensyn til dem, som ere udsatte for Ulykkestilfældene, vil man rolig kunne gøre det af Hensyn til egne Interesser, eftersom det ved Ulykkestilfælde i Landbruget vil komme til at dreje sig om Millioner om Aaret, som skulle erstattes, og for at nogle af dem kunde spares, vilde